

บุญบันดาล

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

R5013

เพชรตาแมว

จะเล่าเรื่องบุญบันดาล ยกตัวอย่างเรื่องจริง เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ นายฟุก ฤกษ์เกษม ผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรี อยากรู้เพชรตาแมว คุณนายเป็นอิสลาม ไม่เคยสวดมนต์ ชื่อเสียง

ท่านเจ้าเมืองฟุก นำรถแทรกเตอร์มาช่วยพัฒนาวัด และเป็นรถคันแรกของจังหวัดสิงห์บุรี สมัยเก่านั้นที่วัดมีกอไผ่เยอะ ท่านก็นำรถมาใส่กอไผ่ให้ ไสกอหนามพุงดอ

ท่านเจ้าเมืองชอบเครื่องรางของขลัง มาบอกว่า

“หลวงพ่อกับ ผมขอเพชรตาแมว ผมอยากได้จัง”

อาตมาบอกว่า “ท่านเจ้าเมือง อาตมาจะเอาเพชรที่ไหนได้เล่า อาตมาก็ไม่มีเพชรตาแมว แต่เอาละ ลองอธิษฐานดู ไปสวดมนต์ เจริญกรรมฐาน ถ้าท่านมีบุญวาสนาก็จะได้เอง”

ทำไปทำมา ท่านเจ้าเมืองก็สวดมนต์ เดินจงกรม นั่งกรรมฐาน เจริญวิปัสสนา ยังเอารถมาช่วยพัฒนาหลังวัด ตอนนั้นคุณไชยรัตน์ ตารามาศ เป็นผู้ตรวจราชการ ก็มาดูแลรถที่มาทำความสะอาดหลังวัดให้

พอท่านเจ้าเมืองสวดมนต์ได้ เจริญกรรมฐานได้ ก็มาบอกอาตมา แหม! เพชรตาแมวนึกว่าอยู่ที่ไหน ปรากฏว่าอยู่ข้างวัดนี่เอง

มีโยมข้างวัดคนหนึ่ง ชื่อปุ่น เป็นญาติกับโยมผู้ชายของอาตมา อาตมาเรียกว่าลุง เป็นตาของท่านปลัดประสิทธิ์ รองเจ้าอาวาส เคยไปเมืองลับแลที่วัดซีป่า ไปเลี้ยงควายแล้วหายไป ๗ วัน ตอนนั้นอายุ ๘๖ ปี พออายุ ๘๐ ปีก็ตาย ลุงปุ่นมีเพชรตาแมว

ตอนเช้าท่านเจ้าเมืองมาบอกว่า “หลวงพ่อกับ ผมเอารถมาช่วยหลวงพ่อนะ ช่วยโน่น ช่วยนี่ ทำอะไรก็ทำเลย ต้องทดสอบ รถทางราชการเขาให้มา เป็นรถแทรกเตอร์คันเล็ก ๆ”

“ผมสวดพาหุงมหากา—ได้ ๑๐๘ จบแล้วนะ”

อาตมาก็นึกว่าจะไปหาที่ไหนให้

พอท่านเจ้าเมืองกลับไป อาตมาก็สวดมนต์ ไหว้พระ นั่งกรรมฐาน แผ่เมตตา นึกถึงเจ้าเมืองฟุก เขามาช่วยเรานะ ช่วยวัดวาให้เตียน แล้วเขาก็นั่งกรรมฐาน ขอเทพเจ้าบันดาลด้วยเถิด ถ้าเป็นบุญของเขา เป็นสมบัติของเขา

พอบ่าย ๓ โมง ลุงปุ่นถือไม้ส้กเท้ามาแล้ว ยันหน้า ยันหลัง เคยไปได้ของดีมาจาก เมืองลับแล เดี่ยวนี้ยังอยู่ที่อาตมา

เมืองลับแลก็คือเมืองสวรรค์ นครที่มันลับแล มองไม่เห็น เป็นภาพซ้อน

ลุงปุ่นมาหาแล้วบอกว่า ผมจะมาคุยกับท่านสักหน่อย มีผ้าขี้ริ้วห่อของมาห่อใหญ่ แล้วก็เปิดให้ดู บอกว่าของเหล่านี้ได้มาจากเมืองลับแล ส่วนสิ่งนี้ผมถวายท่านส่วนตัว

อาตมาถามว่า “อะไรหรือ” ลุงปุ่นตอบว่า “เพชรตาแมว”

ไอ้โฮ! อาตมาพูดไม่ออกเลย ซ้อคเลย อะไรเป็นอย่างนี้ บุญดลบันดาลได้จริง ตื่นเต้น เจียบไปพักหนึ่ง ตอนนั้นลุงอายุ ๘๖ ปี

ลุงก็บอกว่า “ผมใกล้ตายแล้ว ผมฝันไป ๓ คืนแล้ว ผมมีลูกหลายคน มันแย่งกัน เพชรตาแมวของผม นี่หายไปตั้งปีนะท่าน ผมมาจากเมืองลับแลที่วัดชีป่า พอกลับมาที่ฝันโน้นฝันนี้ มีแมวมาหา มาแล้วก็ตายอยู่ ๗ วันก็ไม่เน่า ตอนดึก ๆ มันร้องแป้ว ๆ ที่คอกควาย ก็เดินไปดู

นึกแปลกใจว่า เอ๊ะ! แมวทำไมร้องได้ ตายไปแล้วนี่นา พอนึกถึงไปเมืองลับแลได้ ก็ไปแกะตา พอดตาหลุดแมวเหม็นหน้าทันทีเลย ก็เก็บไว้

พอตีผ้าห่อไม่มี ก็เอาผ้าโจงกระเบนเก่า ๆ ของภรรยา ซึ่งขาดแล้วมาห่อเพชรตาแมว เก็บไว้

อยู่ต่อมาก็จะอวดลูก แล้วจะได้แบ่งให้ลูก ๆ พอแก้ห่อออกมา ไม่มีเพชรตาแมวเลย มีแต่ผ้าถุงที่ห่อไว้”

ต่อมาอีกประมาณปีหนึ่ง เพชรตาแมวก็กลับคืนมาอยู่ที่พานบูชาพระ ก็จำได้เลย ใช้ผ้าห่อใหม่ และก็นำมาให้อาตมาในวันนั้น

และอีกสองก้อนที่ได้มาจากเมืองลับแลอาตมาก็รักษาไว้ อาตมาก็ตื่นเต้นดีใจรถเจ้าเมืองยังอยู่วัดนี้ ท่านรอคนขับรถทำอะไรให้เสร็จแล้วก็ทานข้าวด้วย

พอเจ้าเมืองมาหา อาตมาก็ส่งให้กับมือ เจ้าเมืองน้ำตาร่วงเลย มือสั่นหมด คุณนายก็มาด้วย

นี่บุญดลบันดาลได้จริง แต่ผู้ันต้องเจริญกรรมฐาน ถ้าหากว่าอดีตชาติเคยเป็นของเขา ต้องได้แน่ ๆ ไม่ผิดหวังหรอก

อธิษฐานนะ เขาเรียกตั้งปณิธานในใจ คือการอธิษฐานเหมือนโยมตั้งว่า จะนั่ง ๑ ชั่วโมง ถ้าไม่ได้ ๑ ชั่วโมงอย่าเลิก เสียอธิษฐาน ปณิธานในใจเสียละก็สัจจะหมดไป จะอธิษฐานอะไรไม่ขึ้น ขอฝากไว้ด้วยนะ อธิษฐานไม่ขึ้น ทำอย่างไรก็ไม่ขึ้น

อาตมาลองถามแห่ย์ดูว่า “ลุง เอามาให้อาตมาไว้ทำไม” ลุงก็บอกว่า “ท่านเอ๋ย ลูกหลายคน มันแย่งกัน ผมเห็นว่าท่านมีประโยชน์ในวันหน้า ท่านยังหนุ่มอยู่ ผมก็ ๘๖ แล้วนี่ก็ว่าวัดนี้ต้องเจริญ เพราะคนเมืองลับแลบมันบอกผม”

“คนเมืองลับแลมาเข้าฝันก่อนที่จะได้เพชรตาแมว บอกว่าท่านจะเจริญ และท่านจดไว้วันะ จะเจริญอย่างไร ผมก็แก่แล้ว ไม่ช้าผมก็ตาย นี่เล่าเหตุการณ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ ผ่านมาแล้ว

นี่บุญดลบันดาลได้จริง แต่ต้องนั่งกรรมฐาน ถ้าไม่นั่งกรรมฐานไม่มีทาง ต้องได้ด้วยการไปซื้อเอา แต่บุญกรรมฐานไม่ต้องซื้อ ไม่ต้องหามาเอง

ในที่สุด เจ้าเมืองก็นำไปทำแหวนใส่ มีความเจริญเรื่อยมา และเป็นคนมีศีลธรรม และนั่งเจริญกรรมฐาน ลูกสาวเรียนหนังสือได้สำเร็จแพทย์ คนโน้นก็สำเร็จ คนนี้ก็สำเร็จ เห็นจะเป็นด้วยอำนาจบุญกุศล เห็นจะเป็นด้วยอำนาจบุญกุศล และก็มีความสุขความเจริญสืบมา

อยู่มาไม่นานคุณนายอยากได้ขึ้นมาสีกอีกแล้ว มาที่วัดเอง ไม่ได้บอกเจ้าเมือง ให้เรือขับมาส่ง

อาตมาถาม “อ้าว! คุณนายมาอย่างไร”

คุณนายก็บอกว่า “ฉันก็อยากได้บ้างซี”

“อ้าว! อยากได้บ้างต้องทำบุญนะ ต้องตักบาตรทุกวันนะ ต้องสวดมนต์บทนั้นให้ได้นะ ลองทำดูซิถ้าเป็นบุญของคุณนายคงจะได้ล่ะ และต้องนั่งกรรมฐานด้วยนะ”

คุณนายเป็นคนอิสลาม รับรองทำไม่ได้ คุณนายบอกว่า “ซาฉันไม่ดี ซาเป่ เดินเขย่ง ๆ”

อาตมาบอก “ซาเป่ก็ต้องเดินจงกรม ไม่อย่างนั้นไม่ได้”

นี่ความอยากได้อันนี้ก็ทำให้เจริญกรรมฐานเป็นขั้นต้น ไม่ใช่ศรัทธา นะ ไม่ได้มีศรัทธา หรอก อยากได้เพชรตาแมวมากกว่า อยากได้มาก ซาเป่ก็ต้องเดิน

อาตมาให้คุณนายเดินจงกรม นั่งกรรมฐาน สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ ให้เท่าอายุเกิน ๑ จบ แล้วสวดพาหุงมหากาฯ

คุณนายก็มีสัจจะเกิดศรัทธา เดินจงกรม นั่งกรรมฐานได้ดีกว่าสามีอีก ใส่บาตรทุกวัน และมีคุณแม่อิสลามอยู่ที่อยุธยา บ้านคลองตะเคียน มีเรือขายเครื่องเทศสมัยเก่า ก็พลอยอนุโมทนาด้วย และก็ทำบุญตักบาตร อิสลามก็ตักบาตรสืบมา คุณนายก็สวดมนต์เสมอ

ทำไปทำมานึกว่าเพชรตาแมวจะอยู่ที่ไหนหรือ ปรากฏว่าอยู่ข้างวัดชลอนนี่เอง เขาจะ
ให้ลูกก็ มีลูกหลายคน อาตมาไปขอเช่าบอกว่าให้หมื่นหนึ่งเอาไปเลย เขาบอกว่าไม่ได้ แสน
หนึ่งก็ไม่ให้ท่าน

อาตมาก็คิดว่าไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร ถ้าเป็นของคุณนายก็ต้องไป อันนี้แหละได้พบมาแล้ว
พออยู่มาได้หน่อยหนึ่ง คุณนายก็มาวัด มาตั้งกรรมฐาน แต่มาด้วยศรัทธาแล้วคราวนี้
ที่แรกไม่ศรัทธา นะ ข้าจึงไม่ให้เช่า จำไว้อย่างหนึ่งนี่เป็นเทคนิค **ต้องทำด้วยศรัทธา**

ถ้าทำโดยเสียไม่ได้ อดยากได้เป็นกิเลส ถ้าทำด้วยศรัทธา ทำด้วยความปีติยินดี ทำ
ด้วยบุญกุศลของตนเองนี้ไม่ใช่กิเลส มันถึงจะได้

พอถึงคราวได้เป็นอย่างไร สองสามีภรรยาปรึกษา กัน และวันนั้นทำขนมปลากริม
ไข่เต่า หาบแกงมาเลี้ยงพระ มากัน ๓ คน สมัยนั้นพระทั้งวัดมีไม่เกิน ๑๕ องค์

เมื่อพระฉันภัตตาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็พากันมาหาอาตมาที่กุฏิ มีดอกไม้ ฐูป
เทียน มาเรียบริ้อย มาบอกว่า

“ท่านครับ ผมเอาเพชรตาแมวมาถวาย”

อาตมาก็ตกใจ ขอซื้อหมื่นหนึ่ง เขาบอกว่า แสนหนึ่งก็ยังไม่ขายให้ นี่ถวายฟรี!

นี่คือ **บุญดลบันดาลจากกรรมฐาน**นะ มันเป็นของคุณนายเขา ผลสุดท้าย เจ้าเมือง
สามีภรรยาได้ไปทั้งคู่เลย

ในเวลากาลต่อมาก็ย้ายจากสิงห์บุรีไป สุดท้ายปลายทางก็ปลดเกษียณ บัดนี้ถึงแก่
กรรมหมดแล้ว อาตมาไปงานศพทั้ง ๒ คน ศพเจ้าเมืองไม่ได้เผา มอบให้แก่โรงพยาบาลศิริ
ราช ให้หมอศึกษาต่อไป

ตอนหลังคุณนายเสงี่ยม ผู้เป็นศรีภรรยา ก็ตายแล้ว อาตมาไปสืบถามลูกว่า
เพชรตาแมวอยู่ที่ไหน ไม่มีใครได้เลยนะ หายไปเลย แสดงว่าลูกไม่มีบุญนะ หายไปเลย ก็
เรียกรวมตอนที่คุณนายเสงี่ยมตาย ไม่มีใครได้ทั้งลูกหลาน ไม่ทราบว่าจะหายได้อย่างไร

อยู่แต่แหวน เขาก็นำมาให้อาตมาดู ไม่มีห้ว อาจจะเป็นโจรกรรม หรือใครลักไปก็จะ
เป็นได้ ไม่แน่นอน หรือหายไปเองด้วยบุญกุศลของเขาไม่มีอย่างไรก็ไม่ทราบ อันนี้เป็นที่ค้น
เดาลำบาก

ขอฝากพี่น้องไว้ด้วย **นี้บุญดลบันดาลได้จริงนะ แต่ต้องนั่งกรรมฐาน**

หลวงพ่อเสกเงิน

บุญบันดาลได้จริงขอให้ตั้งสัจจะ เมื่อเร็ว ๆ นี้ อาตมาไปที่จังหวัดปราจีนบุรี ไปงานฉลองพระพุทธรบาท มีการแสดงของนักเรียนรำถวายพระพุทธรบาท มีปีพาทย์นาฏศิลป์ลพบุรี และของกรมศิลปากรผสม รำเป็นชุด ชุดภาคเหนือ ชุดภาคกลาง ชุดภาคอีสาน ชุดภาคใต้ รำแต่ละภาคไม่เหมือนกัน

มีพระสงฆ์ไปในงาน ๒,๕๐๐ รูป ไม่มีใครให้รางวัลเลย เจ้าของท้องที่ก็ไม่คิดจะให้ กำลังใจเด็กที่รำ อาตมาก็ไม่ได้เตรียมของไป พวงมาลัยก็ไม่มี

ถามเจ้าเมือง (นายประมวล รุจนเสรี) ว่ามีรางวัลแจกเด็กไหม ท่านก็บอกว่า หลวงพ่อไม่ต้อง แต่ละอำเภอเขาเอามากัน

เอ! อาตมาว่าต้องนะ ต้องให้กำลังใจเด็ก เด็กกำลังเรียนหนังสือ เป็นเด็ก ๆ กำลังเรียนหนังสือจะได้มีกำลังใจ เครื่องแต่งตัวก็ราคาตั้งหลายมาร้องรำทำเพลง ก็ควรให้กำลังใจเขาบ้าง

โยมเอ๋ย อาตมามีแค่ ๑,๐๐๐ บาท คนตั้ง ๔๐ คน แจกคนละ ๑๐๐ บาท ต้องใช้เงินทั้งหมด ๔,๐๐๐ บาท ท่านเจ้าคุณเจ้าคณะจังหวัดปราจีนบุรี ถามว่า หลวงพ่อวัดอัมพวัน สดางค์พอหรือ

อาตมาบอก “ขอยืมหลวงพ่อน้อยได้ไหม”

ท่านบอกว่า “ขอยืมทำไม จะไปให้รางวัลทำไม”

ถ้ายังงั้นก็เลิกพูดกัน ก็เห็นในยามของท่านมีนี่ เมื่อตะกี้เขามาถวายท่านตั้งเยอะ

อาตมาก็แจกคนละ ๑๐๐ บาท ชุดหนึ่งก็ ๕ คน หหมดไปแล้ว ๕๐๐ บาท แล้วชุดที่สองออกมา ๖ คน คนละ ๑๐๐ ก็ต้องใช้อีก ๖๐๐ บาท เงินไม่มี ๑,๐๐๐ เดียวก็ไม่พอแล้ว ชุดหลังเงินไม่พอ อาตมาก็นับๆๆ นับเท่าไรก็ไม่พอ

ถามท่านเจ้าคุณอีกองค์หนึ่ง มีตั้งค์ใหม่ ขอยืมหน่อย ท่านตอบว่า “อยู่ที่เด็ก” ไม่เป็นไร เตี่ยวจะแก้ปัญหาก็คิดว่าถ้าไม่มีก็ให้จดชื่อเด็กส่งทางไปรษณีย์ก็ได้ ก็คงจะแก้เป็นประเภทสอง

แต่อย่าเลยบอกพระอินทร์เทวดาว่าบุญกุศลมีจริงโปรดได้ทั้งเงินมา ณ บัดนี้ พระอินทร์บอกไม่ได้! ถ้าทั้งมาคนอื่นก็เก็บหมดซิ ท่านไม่ทันไปเก็บหรอก

เอ! เอาอย่างไรละ พระอินทร์หาหนโยบายให้อาตมาหน่อยซิ นี่เรื่องจริงนะ เราก็นับๆๆ ไม่มีใครมองเลย

มีผู้กำกับ พ.ต.อ.วิจิต กับคุณนายสุวคนธ์ สังข์สุวรรณ เคยเป็นอาจารย์สอนที่จังหวัดสิงห์บุรี แล้วย้ายไปสอนที่จังหวัดปราจีนบุรี สามิเป็นผู้กำกับ

เขาก็มองดูเรา เราก็มองดูเขา ก็พูดกันทางสายตา
สายตาเขามองดูเราว่า สตางค์ไม่พอหรือ
ตาพูดได้ไหม ขนาดเจ้าเมืองปลัดจังหวัด รองผู้ว่า อดีตรัฐมนตรีก็นั่งเป็นแถว นุ่งขาว
หมด ผู้กำกับก็นุ่งขาว คุณนายสุคนธ์ก็นุ่งขาว
อาดมาก็เห็นหนอๆๆ คุณนายก็ควักๆๆๆ มา เอาซองใส่หนอ ม้วนหนอ อ้อมมาข้าง
หลังหนอ แล้วอาดมาก็เตรียมรับหนอ อยู่ข้างหลัง
พระที่นั่งอยู่ด้วยกันไม่มีใครรู้เลย ไม่มีกรรมฐาน มัวเห็นหนอที่เขารำ อาดมาก็รับหนอ
กำไว้หนอ

นี่เป็นไหม บุญดลบันดาลได้ ใครไม่เชื่อไม่ว่ากันนะ อาดมาก็เอาเงินมานับๆๆ พอนับ
เสร็จแล้วได้ ๕,๐๐๐ บาท ไม่มีใบละ ๕๐๐ เลย เขารู้ว่าเราให้คนละ ๑๐๐ เขาอุตสำหรับควักแล้ว
ควักอีกใบละ ๑๐๐ ทั้งหมด ไม่ต้องยากในการให้

บุญดลบันดาลได้อย่างนี้ และเขาไม่มีพูดอะไรกับเราพอมมาถึง เขาพูดว่า “แหม! หลวง
พ่อเก่งจัง เตรียมผ้ารับทันพอดี”

มีมานอยู่ข้างหลัง และพระก็นั่งอยู่ข้างหน้าเราเป็นแถว ไม่ได้มองข้างหลัง
คุณนายเดินอ้อมไปท้ายแถว แล้วย้อนมา อาดมาก็ไม่ได้หันไปดู แต่เตรียมผ้ากราบ
คลี่ออกไปรับหลังมาน พอรับเสร็จก็พับ มีเทคนิคนิดหน่อย พระไม่รู้เลย

ฝ่ายเจ้าคณะจังหวัดปราจีนบุรี บอกหลวงพ่อวัดอัมพวันเงินพอหรือ ผมก็ลองเสกดูนะ
หลวงพ่อนะ เงินมันขาดมีมาพันเดียว

อาดมาก็จับผ้ารับมา ท่านก็มองใหญ่

“ผมจะเสกเงินนะซี ขอยืมหลวงพ่อไม่ให้”

เขาก็มองจ้อง อีกองค์หนึ่งบอกว่า “หลวงพ่อใช้คาถาบทไหนล่ะ”

“เอ! จะมาเรียนคาถาหน้าธารกำนัลไม่ได้”

อาดมาก็เป่าพริ้ม ทำเป็นหล่นร่องโอ้โฮกันใหญ่ มาอย่างไรเล่านะ พอแจกเลย ยัง
เหลือ ๑,๐๐๐ บาท

ขอให้ศรัทธาจริง ๆ เถอะเงินงอกได้จริง ๆ หรือว่าจะเสกเงินได้ถูก สำคัญจะทำ
หรือไม่ทำ ถ้าเสียดาย เงินหดเลย ไม่ได้แน่ ๆ